

Jeles nap volt március 8-án, Pécsen, 1962-ben. Ugyanis éppen egy nap eltéréssel. ötven évvel ezelőtt adták át a városban az ötödik banánérlelőt. Mármint nem a megyeszékhelyi ötödiket, hanem országos viszonylatban, de azért mégis, ez nem kis dolog volt, abban az időben! Főleg azért, mert maga az érlelni való számított ritkaságnak, az áruházak gyümölcsrészlegénél.

Az akkori FÜSZÉRT Koller utcai raktárai közül alakítottak át néhányat, ott érlelték a finom déligyümölcsöt. Minderre egyszerűen társadalmi igény mutatkozott. A magyarázat egyszerű, bár félig-meddig historikus távlatból vizsgálva, kissé nehezen hihető.

Szóval a korabeli híradások arról számoltak be, hogy sokan azért nem kedvelték meg a banánt, mert éretlenül hozták azt forgalomba. Ezután, a korabeli újság kitért arra, hogy az érett gyümölcs héja szép sárgás, rajta pedig fekete foltocskák vannak. Ilyen esetben a húsa puha, mint a vaj, íze pedig édes. (Olyan „banános”, tehetjük hozzá ma, okosan, nem éretlenül fogyasztva a terméket.)

Azért, hogy mindenki jól ehető minőségben részesüljön a déligyümölcsből, 200-300 banántörzsön sárgult a portéka. Egy-egy ilyen csoportban 18-26 kilogramm is virult. Ehhez az előérlelőben (ilyen is akadt!), 12-13 Celsius-fokon tartották a gyümölcsöt. Innen emelték fokozatosan 18 Celsius-fokra a hőmérsékletet, még a leszedés előtt. Aztán folyamatosan szüretelték, majd 8 kilogrammos tételekben küldték ki a pécsi boltokba, a távolról beszerzett eledelt. Technikailag a dolog helytállónak tűnik, már

amennyire ezt meg lehet ítélni, banánérlelési rutin nélkül. A fő gond nem itt volt!

A kereskedelmi cégnél ugyanis azt a tájékoztatást adták, hogy március 8-a után (értsd: 1962-ben), szinte állandóan kapható lesz az ingyencség. Na, itt volt az a pillanat, amikor azért a beszerzési, illetve az értékesítési részleg vezetői egy keveset tévedtek. Nem túlságosan sokat, amennyiben a folyamatosságon elmeditálva, mintegy két évtizednyinek minősíthetjük a melléfogást.

De ez már inkább az akkori politikai-történelmi nézőpontba helyezi a banánérlelést. Ami a korra jellemző, erősen kötött devizagazdálkodás miatt faragott úgynevezett prémiumterméket abból, amiről később kiderült, egész hajónyi rakományt lehet belőle beszerezni. Igény szerint, viszonylag olcsón, de csak akkor, ha akad a központi kasszában dollár.